

Sygn. akt VIII C 150/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko C. G.

o zapłatę 141,71 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 150/17

UZASADNIENIE

W dniu 6 grudnia 2016 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej C. G. powództwo o zasądzenie kwoty 141,71 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 888,27 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 6 września 2016 roku zawarła z (...) S.A. w W. umowę cesji wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanej C. G. zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla konta klienta o nr (...). Pozwana pomimo zawarcia umowy abonenckiej i korzystania ze świadczonych na jej podstawie usług zaprzestała regulowania swoich zobowiązań na rzecz pierwotnego wierzyciela, na skutek czego usługi te zostały zawieszona, a umowa rozwiązana z winy abonenta, co dało podstawę do naliczenia kary umownej. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczone od następnego dnia wymagalności poszczególnych dokumentów księgowych oraz ich wartości do dnia poprzedzającego wygenerowanie pozwu, tj. do dnia 25 października 2016 roku. Strona powodowa została zmuszona do dochodzenia należności ubocznych, gdyż o zapłatę należności głównej w wysokości 888,27 wystąpiła w drodze elektronicznego postępowania upominawczego, które od początku 2016 roku działało nieprawidłowo, uniemożliwiając żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie. **(pozew k. 4-6)**

Nakazem zapłaty z dnia 19 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi nakazał pozwanej, aby w terminie dwóch tygodni zapłaciła na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 17)**

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, zgłaszając zarzut nieistnienia wierzytelności objętej pozwem oraz kwestionując powództwo co do zasady i co do wysokości. W

uzasadnieniu pozwana podniosła, że nie wie, z jakiego tytułu zostały naliczone wymienione w pozwie kwoty, a także, w jaki sposób naliczono odsetki ustawowe. **(sprzeciw k. 20-24)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. **(odpowiedź na sprzeciw k. 31)**

Na rozprawie w dniu 22 września 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się. **(protokół rozprawy k. 107)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 września 2016 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zawarł z (...) S.A. w W. umowę przelewu wierzytelności. Integralną część umowy stanowiły Załącznik nr 1 „Wykaz wierzytelności telewizyjnych do umowy w wersji papierowej” oraz Załącznik nr 2 „Wykaz wierzytelności telekomunikacyjnych do umowy w wersji papierowej”. Załączniki, o których mowa, jak również ich odpowiedniki w postaci cyfrowej (tj. załączniki nr 3 i 4), nie zostały załączone do akt sprawy. **(umowa przelewu wierzytelności k. 11-12)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodu z dokumentu, znajdującego się w aktach sprawy, który nie budził wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności jego sporządzenia, nie był także kwestionowany przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą K. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do C. G. wynikająca z zawartej przez pozwaną z (...) S.A. w W. umowy w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej. Do pozwu strona powodowa załączyła wprawdzie zawartą w dniu 6 września 2016 roku z pierwotnym wierzycielem umowę przelewu wierzytelności, to jednak, o czym była mowa wyżej, integralną jej część stanowiły: Załącznik nr 1 „Wykaz wierzytelności telewizyjnych do umowy w wersji papierowej” oraz Załącznik nr 2 „Wykaz wierzytelności telekomunikacyjnych do umowy w wersji papierowej”. Dokumenty, jak również ich odpowiedniki sporządzone w wersji elektronicznej (tj. załączniki nr 3 i 4) nie zostały jednak złożone przez powoda pomimo, że zgodnie z treścią umowy cesji, miały one identyfikować osoby dłużników i wysokość obciążającego ich zadłużenia. W konsekwencji należy przyjąć, że powód nie udowodnił, aby nabył przysługującą wobec pozwanej wierzytelność dochodzoną przedmiotowym pozwem.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelność, wobec wskazanej osoby.

Niezależnie od powyższych rozważań, wskazać należy, że powód nie udowodnił, iż przysługuje mu wobec pozwanej dochodzone roszczenie, zarówno co do zasady jak i wysokości. Powód załączył wprawdzie umowę abonencką z dnia 10 stycznia 2013 roku łączącą pozwaną z pierwotnym wierzycielem, to jednocześnie wobec ogólnikowych twierdzeń pozwu nie można niespornie przyjąć, że to właśnie z tej umowy powód wywodzi swoje roszczenie. W uzasadnieniu pozwu nie zostały podane, ani numer umowy, ani też data jej sporządzenia, a jedynie nr konta klienta „ (...)”, który jednak w załączonej umowie nie występuje. Sądowi nie umknęło przy tym, że powód wprost powołuje się w pozwie na zawarcie przez pozwaną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, tymczasem załączona umowa dotyczy świadczenia usług polegających na dostarczaniu sygnału telewizyjnego. Nawet jednak gdyby przyjąć, że złożona do akt umowa stanowi źródło żądania powoda, powód i tak nie załączył faktur rzekomo obciążających pozwaną, a wymienionych w załączniku nr 2 do pozwu, w sytuacji, gdy to od należności wskazanych w tychże

dokumentach księgowych powód naliczył odsetki w kwocie 141,71 zł, których zapłaty dochodzi w niniejszej sprawie. Powód poprzestał wyłącznie na załączeniu dwóch not obciążeniowych opiewających na kwoty 402,55 zł i 340 zł z tytułu nałożonych przez pierwotnego wierzyciela na pozwaną kar umownych. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że powód nie wykazał przy tym, aby pierwotny wierzyciel w ogóle był uprawniony do naliczenia kary umownej w kwocie 340 zł z tytułu niezwrócenia dekodera przez pozwaną. Wskazać bowiem należy, że zarówno w umowie, jak i złożonych do akt sprawy regulaminach kwestia zwrotu sprzętu przez abonenta w ogóle nie została uregulowana, brak jest również w tych dokumentach jakichkolwiek zapisów, które uprawniałyby pierwotnego wierzyciela do naliczenia kary umownej w przypadku uchybienia przez abonenta powinności zwrotu dekodera. Kwota naliczonej kary umownej z powyższego tytułu jest zatem w ogóle nieweryfikowalna. Strona powodowa nie złożyła również prawomocnego orzeczenia zasądającego od pozwanej na swoją rzecz kwoty 888,27 zł, od której wносиła o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od daty wniesienia pozwu pomimo, że w jego uzasadnieniu wskazywała, iż wystąpiła z powództwem w powyższym zakresie.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już pozwie, a najpóźniej w odpowiedzi na sprzeciw. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. W przedmiotowej sprawie powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie udowodnił zasadności swojego roszczenia nawet wraz z odpowiedzią na sprzeciw, w tym sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich roszczeń wraz ze złożeniem odpowiedzi na sprzeciw. Godzi się przypomnieć, że zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien zatem udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy wskazanej w treści pozwu, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanym pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.